

samme Tid, som Ministeriet er fuldkommen overbevist om, at der maa gøres Skridt for at forbedre Skolelærernes Stilling, da at lade en Lov fremkomme, som ordner en Sag, der ibrigt ikke staaer i videre Forbindelse med Skolelærernes Stilling som saadanne, paa den Maade, at det kunde betragtes som en endnu yderligere Forringelse i deres Indtægter. Naar der derimod senere fremkommer saadanne Bestemmelser om Skolelærernes Stilling, hvorved deres Lønning og Forhold i det Hele ordnes saaledes, at en mindre Forringelse i denne accessoriske Deel af deres Indtægter ikke maatte ansees for at være af videre Betydning, da kan jo dermed godt forenes Bestemmelsen om, at for Fremtiden skal den omhandlede Bestemmelse falde bort; og denne har derfor ikke nogen evig Charakter, ja, vel ikke engang en saa lang Fremtid, som Lovbestemmelser i Almindelighed have; thi der foreligger jo netop en Mulighed, ja, en Sandsynlighed for, at der kan skee saadanne Forandringer, at den ikke behøves. Naar denne Sandsynlighed kan blive til Virkelighed, ved jo rigtignok Ingen fuldkommen bestemt endnu, og det er til Sikkerhed i saa Henseende, at jeg dog troer, at Bestemmelsen rettest burde blive i Loven, og jeg skal derfor henstille til den ærede Forslagsstiller, om han ikke maaskee vil finde, at Forslaget af den Grund kunde tages tilbage. Der er jo nu for Dieblisset ikke Tale om at sætte nogen anden Bestemmelse istedet her i Landsdthinget; om der skulde komme en anden Bestemmelse istedetfor i det andet Thing, kan jo være tvivlsomt, og endnu mere tvivlsomt er det, om der da vilde blive Leilighed til at faae Loven endeligt vedtagen; men jeg troer heller ikke, at det vil være let at faae en anden Bestemmelse sat istedet; thi den, som er bleven antydet her, at lade de aftraadte Menighedsmedlemmer vedblive extraordinairt fremdeles at betale dette Bidrag til Kirkebetjenten, den, kan jeg ikke nægte, er, — om den end ikke kan siges at være til væsentlig Skade, da Beløbet ikke vil være saa stort, — dog unægteligt i Strid med Grundtanken i Lovforslaget; thi ifølge den maa det, naar der sees bort fra de nuværende Embedsmænds Stilling, for Fremtiden staae aldeles frit for den, som dertil føler

Trang, at slutte sig til en anden Menighed end den, hvor han boer.

Kirke: Naar et saadant Tilfælde opstaaer, at flere Medlemmer af en Menighed forlade deres Sognepræst og gaae over til en anden, da maa det jo fornødigvis antages — og det vil vistnok vise sig saa i Virkeligheden — at det er Præstens Skyld, som foraarsager denne Forandring. Præsten vedbliver at beholde alle sine samtlige Indtægter, hvorledes det gaaer, saalænge som han er i sit Embede; han lider intet Skaar i disse. Nu vil den ærede Forslagsstiller have, at for Skolelærernes Vedkommende kan det være det Samme, om de lide Tab eller Skaar i deres Indtægter; han sagde, at det var en Bagatelsag, hvorom det dreiede sig, at det i det Hele ikke var noget Stort; men derhos bemærkede han, at det vilde vække megen Misnøie hos Communalbestyrelserne, hvis man skulde ligne paa Communerne det Beløb, som udgjorde det Tab, Skolelærerne lede. Det forekommer mig, at der ligger en Modsigelse heri. Naar Tabet ikke er stort, troer jeg, at Præsterne gjorde rettest, i at betale det, og, hvis Sagen ikke var til tredie Behandling, vilde jeg have foreslaaet, at Præsterne ikke alene i det Tilfælde, at Indtægterne kun formindskedes ubetydeligt for Skolelærerne, men ogsaa for det Tilfælde, at de formindskedes meget betydeligt, skulde erstatte det, idet man maa antage, som jeg har tilladt mig at bemærke, at Præsterne ere Marsag i den stedfindende Forandring, som skeer ved, at en heel Deel Medlemmer drage fra deres eget Sogn hen til et andet. Forsaavidt jeg forstod den ærede Forslagsstiller, vil han ved det Endringsforslag, han har stillet, ikkun gribe Leiligheden til at gaae Friheden tillivs. Han stod først og fortalte os, at Friheden koster mange Penge, men tilsidt meente han dog, at man fik den gratis, da Forholdene efterhaanden vilde ordne sig saaledes, at den ved Sognebaandets Løsning vundne Frihed ikke vilde foraarsage videre Tab for Hver især. Men det var vel ikke, fordi han troede, at Sagen selv vilde ordne sig saaledes, men vel snarere kun, fordi han vilde vække et Stræmsel eller et Skrækkibillede mod Frihedens Goder. Jeg kan idetmindste